

РЕШЕНИЕ

№ 729

гр. София, 02.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ГО III ВЪЗЗИВЕН БРАЧЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на четвърти октомври през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Любомир Луканов

Членове: Мая Михайлова
Димитринка Костадинова-
Младенова

при участието на секретаря Ирина Ст. Василева
като разглежда докладваното от Мая Михайлова Въззивно гражданско дело №
20211100505796 по описа за 2021 година

Производството е по чл. 258-273 ГПК.

ЦВ. В. Б. е подал въззивна жалба срещу Решение №20037995/09.02.2021 г., по гр.д. № 42054/2020 г. по описа на СРС, III ГО, 158-ми състав, което обжалва в частта, в която е заместено съгласието му за пътувания на детето В.Ц.Б. във Великобритания само със съгласието на майката Б. С.Г. като общият период на пътуване в рамките на годината не надвишава един месец и пътуванията се осъществяват в рамките на определения с влязъл в сила съдебен акт режим на лични отношения между детето В.Ц.Б. и майката Б. С.Г. както и за издаване на паспорт на детето по реда на ЗБЛД само със съгласието на майката. В жалбата се твърди, че решението в обжалваната част е неправилно, като са изложени подробни съображения за това. Въззивникът моли да се отмени решението на районния съд в обжалваната част и да се постанови друго, с което да се отхвърли предявеният иск по чл. 127а, ал. 2 от СК, като неоснователен. Претендира разноски.

Б. СТ. ГР. е подала отговор на въззивната жалба на ЦВ. В. Б., в който е изложила подробни аргументи за неоснователност на същата. Моли тази жалба да бъде оставена без уважение. Претендира разноски.

Въззивната жалба е допустима. Подадена е в сроковете по чл. 259, ал. 1 ГПК и чл. 263, ал. 2, във вр. с ал. 1 от ГПК, от страна, имаща правен интерес от обжалването, и са срещу подлежащ на въззивно обжалване валиден и допустим съдебен акт.

Софийският градски съд, като прецени относимите доказателства и доводи, приема за установено следното:

С Решение №20037995/09.02.2021 г., по гр.д. № 42054/2020 г. по описа на СРС, III ГО, 158-ми състав, е отхвърлен предявения от Б. СТ. ГР. иск с правно основание чл. 59, ал.9 СК за изменение на определените с решение №7138/25.05.2016 г. по гр.д.№80039/2015 г. по описа на СРС, 80-ти състав мерки, относно режима на упражняване на родителските права, личните отношения и издръжката на детето В.Ц.Б., и е заместено съгласието на бащата ЦВ. В. Б. за пътувания на детето В.Ц.Б. във Великобритания само със съгласието на майката Б. С.Г. като общият период на пътуване в рамките на годината не надвишава един месец и пътуванията се осъществяват в рамките на определения с влязъл в сила съдебен акт режим на лични отношения между детето В.Ц.Б. и майката Б. С.Г. както и за издаване на паспорт на детето по реда на ЗБЛД само със съгласието на майката.

При изслушването му от настоящия съд въззивникът ЦВ. В. Б. е споделил притеснения за пътуванията на детето В., свързани със условията, при които ще пребивава детето при нейната майка, както и опасения, че ще бъдат ограничени личните му контакти с детето.

При изслушването ѝ от настоящия съд въззиваемата страна Б. СТ. ГР. е споделила намеренията си отново да се установи в Лондон, където е живяла до месец ноември 2020 г. и желанието си да поддържа пълноценни контакти дъщеря си В..

Изслушана от съда малолетната В.Ц.Б. е заявила, че не желае да пътува с майка си в чужбина, защото се страхува да пътува със самолет и се притеснява, че не говори добре английски език. Споделя, че иска да посети и други държави, но с баща си, както и че с него планират да посетят Дубай.

В социалния доклад на Дирекция „Социално подпомагане“ (ДСП) - Сердика, представен във въззивното производство, е отразено, че бащата ЦВ. В. Б. полага отговорни грижи за дъщеря си В. и отговаря адекватно на нейните потребности, като между бащата и детето има изградена силна емоционална връзка. В доклада е посочено и, че при извършване на социалното проучване детето В. е споделило, че не желае да напуска страната и да пътува с майка си в чужбина. Сочи се и, че връзката между майката и детето не е прекъсната.

Съгласно чл. 127а, ал. 2 от СК, когато родителите не постигнат съгласие по въпросите, свързани с пътуване на дете в чужбина и издаването на необходимите лични документи за това, спорът между тях се решава от районния съд по настоящия адрес на детето.

Разрешението по чл. 127а, ал. 2 от СК за извеждане на ненавършило пълнолетие дете от територията на страната без съгласието на единия от родителите може да бъде дадено от съда само за пътувания в определен период от време и/или до определени държави, респ. държави, чийто кръг е определяем (т. 1 от ТР № 1/03.07.2017 год. по тълк. дело № 1/2016 г., ОСГК на ВКС).

Безспорно е, че в интерес на детето е да пътува извън територията на Република България, да придобива впечатления и от другите държави, като по този начин се разширява неговият мироглед, в каквата насока е и разпоредбата на чл.35, ал.1, изр.І от Конституцията на

Република България, според която „всеки има право свободно да избира своето местожителство, да се придвижва по територията на страната и да напуска нейните предели”, като според чл. чл.35, ал.1, изр.ІІ КРБ „това право може да се ограничава само със закон, за защита на националната сигурност, народното здраве и правата и свободите на други граждани”. Правото на свободно движение в рамките на държавите-членове на Европейския съюз е гарантирано и от чл.3, §2 от Договора за Европейски съюз. Това правото, обаче, включително и правото на всяко дете да е с родителите си по чл.9 от Конвенцията за защита на правата на детето (Конвенцията) и правото на личен и семеен живот, гарантирано от Европейската конвенция за правата на човека, не сочат на безусловно задължение към съда да замести съгласието на всеки един от родителите му детето да пътува с другия родител извън пределите на страната. Съдът дължи произнасяне по този въпрос, респ. има правомощието да замести съгласието на родител детето му да пътува извън пределите на РБългария, единствено в случаите, в които родителите на детето не могат да постигнат съгласие по тези въпроси (по арг. от чл.127а, ал.1 и ал.2 от СК), каквото съгласие в настоящият случай не може да бъде постигнато, но само ако проектното пътуване на детето в чужбина е в негов интерес. При преценката за интереса на детето, съобразена и с цитираните актове, се налага извод, че някои пътувания в чужбина на детето, дори с родителите биха могли да имат негативно въздействие за него, поради което съдът не следва да ги разрешава. Детето има право на свободно предвижване - вкл. пътуване в чужбина, но не може да го упражнява нито само, нито със съгласието само на единия от двамата родители. При нужда на детето да пътува в чужбина и разногласие на родителите за това, съдът може да разреши конкретни пътувания за определен период от време и до определени държави или неограничен брой пътувания през определен период от време, но също до определени държави.

Между конкуриращите се интереси, тези на детето и на двамата родители, следва да се постигне справедлив баланс, след извършване на задълбочен преглед на цялата семейна ситуация и на цяла поредица от фактори, по-специално от фактическо, емоционално, психологическо, материално и медицинско естество, и на балансирана и разумна оценка на съответните интереси на всяко от лицата, като без съмнение, съобразяването с висшите интереси на детето е от решаващо значение.

Въззивният съд напълно споделя установената от първоинстанционния съд фактическа обстановка и направените изводи въз основа на доказателствата по делото, приети в първата инстанция. По делото е установено, че Б. СТ. ГР. до месец ноември 2020 г. е живяла във Великобритания, където е работила като таксиметров шофьор и е живяла в жилище под наем, което продължава да поддържа и към настоящия момент, както и че има намерение отново да се завърне там. Установява се и, че след заминаването на майката за Великобритания детето В. е отглеждано от своя баща ЦВ. В. Б., като между бащата и детето съществува силна емоционална връзка (в този смисъл са социалните доклади на ДСП - Сердика, представени пред първата и пред въззивната инстанция).

В конкретния случай извършвайки преценката за интересите на детето В. и в съответствие

с чл.9, т.1 от Конвенцията на ООН за правата на детето, съдът следва да зачете правото на детето да напуска собствената си страна, включително и с оглед възможността да пътува с майка си с цел пълноценно реализиране на определения режим на лични отношения с нея. Съблюдавайки най-добрия интерес на детето, включващ в най-широк смисъл добруването и благоденствието на детето и с оглед конкретните индивидуални обстоятелства на настоящия казус, съобразявайки възрастта на детето – навършени единадесет години, степента на неговата зрялост с оглед възрастта му, трайно установеното местопребиваване във Великобритания на неговата майка, следва да се приеме, че разрешението за пътуване в чужбина на детето В. би било в най-добър интерес на детето. Това е така, и предвид трайно установеното местопребиваване във Великобритания на майката, поради което въззивният съд, също както първоинстанционния съд, намира, че е в интерес на В.Ц.Б. да пътува до Великобритания само със съгласието на майката Б. С.Г. като общият период на пътуване в рамките на годината не надвишава един месец и пътуванията се осъществяват в рамките на определения с влязъл в сила съдебен акт режим на лични отношения между детето В.Ц.Б. и майката Б. С.Г. за да осъществява пълноценно определения режим на лични отношения с майката, да придобива впечатления от културата на тази държава, като по този начин се разширява неговият мироглед, което ще се отрази благоприятно на неговото възпитание и развитие като цяло. Детето вече не е толкова малко (11-годишно е), поради което може да възприема заобикалящия го свят и да упражнява чуждите езици, които изучава. Обжалваното решение е постановено в съответствие с изискванията на т. 1 от ТР № 1/03.07.2017 год. по тълк. дело № 1/2016 г., ОСГК на ВКС.

Следва да се отчете и, че майката не е поискала да заведе детето на място с висок риск, като по този начин да застраши неговото благополучие, докато лишава държавата от възможността да осигури защита на детето. Същевременно, българската държава може да гарантира изпълнението на собственото си съдебно решение за осигуряване на осъществяването на определените мерки относно упражняването на родителските права по отношение на детето. Хагската конвенция за гражданските аспекти на международното отвлечение на деца от 25 октомври 1980 г. съдържа правила за осигуряване незабавното връщане на децата, прехвърлени незаконно или задържани в някоя от договарящите държави, и гарантира ефективното спазване на законите, свързани с упражняването на родителските права и правото на лични отношения, на една договаряща държава от другите договарящи държави.

За да се реализират пътуванията, за които е заместено съгласието на бащата, детето трябва да притежава паспорт, поради което правилно е заместено съгласието на бащата и за издаването на паспорт по реда на ЗБЛД на детето.

С оглед на изложеното, първоинстанционното решение в частта, в която е заместено съгласието на бащата за пътувания на детето съгласието на бащата ЦВ. В. Б. за пътувания на детето В.Ц.Б. във Великобритания само със съгласието на майката Б. С.Г. като общият период на пътуване в рамките на годината не надвишава един месец и пътуванията се осъществяват в рамките на определения с влязъл в сила съдебен акт режим на лични

отношения между детето В.Ц.Б. и майката Б. С.Г. както и за издаване на паспорт на детето по реда на ЗБЛД само със съгласието на майката, е правилно, постановено е при спазване на материалния и процесуалния закон, и следва да бъде потвърдено.

Относно разноските по производството.

Претенциите на страните за разноски са неоснователни. Правилото за присъждане на разноски съобразно изхода на спора не може да намери приложение при делата по чл. 127а, ал. 2 от СК. Съдебното решение в случая изхожда от правилото за защита по най-добрия начин на интересите на малолетното дете, поради което то ползва и двамата родители и затова всяка страна следва да понесе разноските, които е направила, независимо от изхода на спора.

Така мотивиран, Софийският градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №20037995/09.02.2021 г., по гр.д. № 42054/2020 г. по описа на СРС, III ГО, 158-ми състав, в обжалваната част.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на Б. С.Т. ГР. за присъждане на разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____